

Sygn. akt I PK 196/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa J. G.
przeciwko P. Spółki z o.o. w P.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 stycznia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt V Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 13 marca 2014 r., zaskarżając go w całości. Zarzucono naruszenie prawa materialnego, tj. art. 45 § 1, art. 41 i art. 53 § 1 i 3 k.p. oraz prawa procesowego art. 233 § 1 oraz art. 386 § 4 k.p.c.

W ocenie skarżącego za przyjęciem skargi do rozpoznania ma przemawiać występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawych sprowadzających się do pytań czy stan niezdolności do pracy spowodowany chorobą, niestwierdzony jeszcze zaświadczeniem lekarskim, uprawnia pracownika do ochrony przed wypowiedzeniem umowy o pracę na podstawie art. 41 k.p. oraz, czy w przypadku gdy Sąd Rejonowy oddalił powództwo od wypowiedzenia umowy o pracę z uwagi na upływ terminu do wniesienia odwołania, a Sąd drugiej instancji stwierdza, że

pracownik nie uchybił terminowi, to czy istnieje obowiązek przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, czy też Sąd Apelacyjny może rozpoznać sprawę merytorycznie i ocenić zarzuty zawarte w odwołaniu. Skarżący stwierdził ponadto, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż pracownika podlegającego ochronie przed wypowiedzeniem umowy o pracę, na podstawie art. 41 k.p., nie można pozbawić roszczenia o przywrócenie do pracy, w sytuacji gdy dodatkowo wypowiedzenie umowy o pracę nie wskazuje rzeczywistej przyczyny wypowiedzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Wniesiona skarga nie spełnia wysokich wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia.

Przyjmuje się powszechnie, że zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Dlatego sformułowanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez wskazanie przede wszystkim konkretnych przepisów prawa, których ono dotyczy i przedstawienie argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen (postanowienia

Sądu Najwyższego z dnia: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158, 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51, 20 listopada 2003 r., I PK 436/03, niepubl.). Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, LEX nr 1125267).

Skarżący sformułował zagadnienia prawne w formie pytań, bez przedstawienia argumentacji prowadzącej do rozbieżnych ocen oraz wskazującej na istotność sygnalizowanych zagadnień. Odnośnie pierwszego ze sformułowanych zagadnień wywody skargi ograniczyły się w zasadzie do uzasadnienia zarzutu kasacyjnego naruszenia art. 41 k.p., które to uzasadnienia sprowadziło się z kolei do polemiki z ustaleniami i oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Okręgowy. Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego wypowiedzenie umowy o pracę pracownikowi, który świadczył pracę, a następnie wskazał, że w dniu wypowiedzenia był niezdolny do pracy z powodu choroby, nie narusza art. 41 k.p. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1993 r., I PZP 68/92, OSNC 1993 nr 9, poz. 140, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2010 r., II PK 343/09, LEX nr 603420). We wskazanych wyżej orzeczeniach Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przez obecność w pracy należy rozumieć stawienie się pracownika do pracy i świadczenie pracy, a więc wykonywanie obowiązków wynikających z umowy o pracę lub też gotowość do jej wykonywania. Ponadto, że jeżeli mimo niezdolności do pracy pracownik nadal wykonuje pracę, to czas pozostawania w pracy nie może być rozumiany jako usprawiedliwiona nieobecność w pracy chroniona art. 41 k.p. Okres ochronny przewidywany w art. 41 k.p. rozpoczyna się bowiem z chwilą powstania przesłanki zakazu wypowiedzenia, tj. nieobecności pracownika w pracy z powodu choroby czyniącej go niezdolnym do pracy lub zaprzestania świadczenia pracy z tej samej przyczyny.

Odnośnie drugiego ze formułowanych w skardze zagadnień prawnych, z art. 386 § 2, 3 oraz 4 k.p.c. wynika, że sąd drugiej instancji ma obowiązek uchylenia zaskarżonego wyroku w razie stwierdzenia nieważności, w sytuacji gdy pozew ulega odrzuceniu lub zachodzi podstawa do umorzenia postępowania (art. 386 § 2,

3 k.p.c.), z kolei ma możliwość uchylenia zaskarżonego wyroku tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (art. 386 § 4 k.p.c.). W orzecznictwie wskazuje się, że nie w każdej sytuacji nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji konieczne jest uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania. Nierozpoznanie istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji stwarza bowiem sądowi apelacyjnemu możliwość, a nie obowiązek uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia: 9 lipca 2009 r., II PK 311/08, LEX nr 533041 i wymienione tam orzeczenia, 20 marca 2009 r., I PK 195/08, OSNP 2010 nr 21-22, poz. 260). Tym samym nawet w razie nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji rozpoznanie jej przez sąd drugiej instancji i oddalenie apelacji (a nie uchylenie zaskarżonego wyroku) wcale nie musi być równoznaczne z naruszeniem art. 386 § 4 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2009 r., I PK 195/08).

Uwzględniając powyższe, sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarga nie jest również oczywiście uzasadniona. Z przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty na poparcie tego twierdzenia. Skarżący winien w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 336/07, LEX nr 846126). Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07 LEX nr 966753, 2 sierpnia 2007 r., III UK

45/07, LEX nr 898318 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109). Skarga nie spełnia powyższych wymogów.

Mając na uwadze trudną sytuację majątkową powoda na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpiono od obciążenia powoda kosztami procesowymi.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.